

Ε.Η.Μ.

Παρασκευασίω 4
Α5221 ΓΙΑΝΝΙΝΑ

Δικορφιώτικα Νέα

Δίμηνη εφημερίδα του Συλλόγου Δικορφιωτών Ζαγορίου

Τεύχος 59, ΑΠΡΙΛΗΣ - ΜΑΗΣ '94. Υπεύθυνος έκδοσης: Δημ. Παπαγιαννόπουλος - Τ.Θ 42099, 121 10 Κ.Τ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ - Τηλ. 57.38.093

ΠΑΣΧΑ ΤΟ ΤΕΡΠΝΟΝ ΕΝ ΖΑΓΟΡΙΩ

Μεγάλη εβδομάδα κι όλοι στο Δίκορφο άρχιζαν τις προετοιμασίες. Έφτανε η "εορτή των εορτών" και "Πάσχα το τερπνόν Ζαγορίω" κι όλοι οι χωριανοί έπρεπε νάναι πανέτοιμοι και ηγορούντες για "την πανήγυρη των πανηγύρεων". Η μικρή συνωνία των χρόνων εκείνων ήταν τόσο δεμένη και τόσο ταυτισμένη, που όλα γίνονταν τυπολατρικά και συμμετοχικά, ομακά και πολύ συντροφικά.

του ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΛΕΚΚΟΥ

Και πρώτα-πρώτα άρχιζε η προετοιμασία της εκκλησίας του χωριού. Έπρεπε να καθαριστεί, να ευοιωστεί και να προετοιμαστεί τα άγια πάθη και την Ανάσταση του Ιησού, με την ευθύνη και τη συμμετοχή του παπα-Σταύρου, του ιερέα που γαλούσε γενεές-γενεές στο Δίκορφο στην τέχνη του ψάλλειν και στην εξοικείωση των οχτώ ή-νων... Μαζεύονταν συνήθως οι γυναίκες κι οι κοπέλλες του χωριού, προ των Βαΐων και καθά-ζαν ομαδικά την εκκλησία με καθαριότητα υπομονή και σχολαστικότητα. Τα σειράδια ανακαινίζονταν, οι πλάκες καθαρίζονταν κι η πανέμορφη εκκλησία του χωριού γινόταν όπως ακριβώς είχε πρωτοκτισθεί, το 178.

Ουμώμαι το δάσκαλό μας, που μας έβαζε να κουβαλούμε από τη βρύση, ώστε να ποσφέρουμε κι εμείς οι μικροί την αγάπη μας εκείνη τη χρονιά από πάθη του Χριστού. Άρχιζε η ιεροτελεστία της Εβδομάδας. Μεγάλη Δευτέρα κι η καμπάνα χτυπούσε απο-αδύς στις καρδιές μας δυνα-α. Η μάνα μου μας ετοίμαζε φαλάκας χωρίς απ' τον πέρα-α. Ήταν τόσοι οι χωριανοί κι έπρεπε να πάρουμε μια θέση. Πηγαίναμε μαύρα ντυμένοι τα-α. Άλλε πολύ μελωδικά μαζί με Μπουλτζάτη τους ύμνους-α. Εβδομάδας "τον νυμφώ-σου βλέπω" και το "άρχοντες

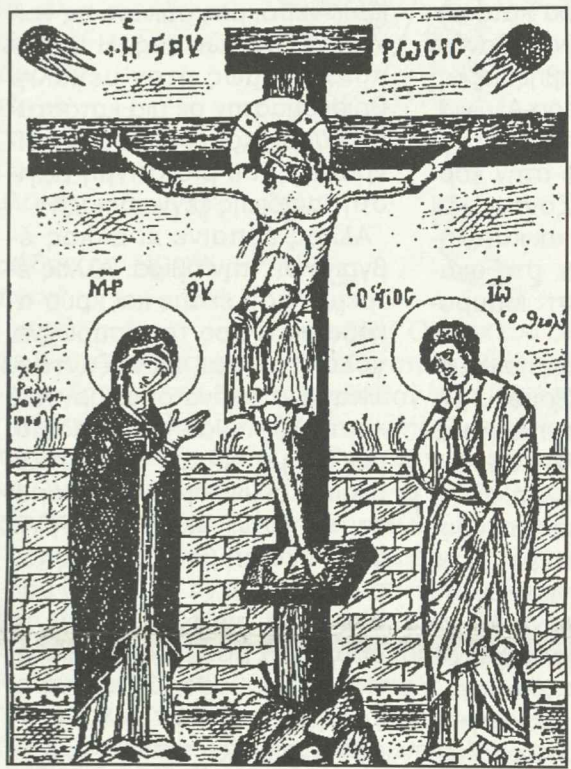
λαών συνήχθησαν κατά του Κυρίου..." κι η εκκλησία γέμιζε αρμονία και θεία λάμψη.

Το ίδιο και τη Μ. Τρίτη. Ακούγαμε το "Κύριε, η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα γυνή" κι απολαμβάναμε το τελετουργικό ήθος και πάθος του παπά μας.

Τη Μ. Πέμπτη το μεσημέρι χτυπούσε για λίγο ο σήμαντρος και καλούσε όλα τα παιδιά του χωριού, αγόρια και κορίτσια, να συγκεντρωθούν και να πάνε στο Βαρκά, για να φτιάξουν το ακάνθινο στεφάνι του Χριστού. Όλα τρέχαμε οικειοθελώς κι ο καθένας έφερνε τα άνθη του. Ο ένας πασχαλίτσες, ο άλλος μαργαρίτες, ο τρίτος μανούσια και μερικοί έπλεκαν τα άνθη στο ξύλινο στεφάνι. Το απόγευμα γυρίζαμε στο χωριό και παραδίναμε το στεφάνι στον παπά, ψάλλοντας συνήθως ομαδικά το "Έραναν τον τάφον" και "Ω, γλυκύ μου έαρ".

Πόσο το καμαρώναμε εκείνο το στεφάνι το βράδυ, στην εκκλησία, όταν περνούσε από μπροστά μας και ακούγαμε το "σήμερον κρεμάται επί ξύλου"! Καθόμουν (δεκαπεντάχρονος έφηβος) δίπλα στον ψάλτη και συμμετείχα σ' όλα αυτά με πίστη και μέ ζήλο, με δέος και πραγματική παιδική, ανυπόκριτη αφοσίωση.

Η Μ. Παρασκευή εύρισκε όλους σχεδόν τους χωριανούς προετοιμασμένους ψυχικά και σωματικά για το θείο πάθος. Χτυπούσε η καμπάνα λυπητερά κι όλοι συγκεντρωνόμαστε από νωρίς, για να πάει ο καθένας στην παρέα του, να ψάλει. Γιατί εκείνη τη βραδιά έπρεπε όλοι μας να ψάλουμε, χωρισμέ-

νοι σε ομάδες, σύμφωνα με εντολή και παράκληση του παπα-Σταύρου. Οι ομάδες ήταν περίπου δέκα, σε κυκλικό σχήμα και κάθε φορά, που ερχόταν η σειρά μας ψάλλαμε ύμνους απ' τη "Ζωή εν τάφω" και το "Αι γενεαί πάσαι".

Τις μεσημεριάτικες ώρες τα παιδάκια του χωριού, συνοδευόμενα από γιαγιάδες και γονείς είχαν περάσει στους επιταφίους, για να προσκυνήσουν. Κι οι γιαγιάδες συνήθως έμεναν εκεί όλη μέρα, χωρίς νερό και φαγητό, συμμετέχοντας "ψυχή τε και σώματι" στα πάθη της ημέρας.

Το Μ. Σάββατο όλο το χωριό ήταν στο πόδι. Έπρεπε να σφαχτεί συνήθως το κατσίκι και να προετοιμαστούν όλα για την άλλη, μεγάλη μέρα. Η αναγκαστική εν πολλοίς νηστεία, μας είχε συνήθως καθηλώσει σωματικά κι έπρεπε να φάμε την επομένη μέρα, για να νιώσουμε καλά το Πάσχα.

Κι έφτανε το "Πάσχα το τερπνόν εν Ζαγορίω". Στις έντεκα τη νύχτα χτυπούσε η καμπάνα χαρούμενα και δυνατά απ' το

ψηλό καμπαναριό μας και διαλαλούσε σ' όλο το Ζαγόρι την Ανάσταση.

Καλοντυμένοι (όσο ήταν δυνατόν την εποχή εκείνη) μ' ένα αυγό στο χέρι και μια λευκή λαμπάδα ξεκινούσαμε όλοι οι μικροί. Έπρεπε ως την ώρα που θ' ακούγαμε το "Δεύτε λάβετε φως" να ήμαστε ήσυχoi και προσεχτικοί.

Αλλά την ώρα που άναβε το φως ο παπάς στη σκοτεινή μας πλέον εκκλησία, ο καθένας μας έτρεχε ν' ανάψει τη λαμπάδα του και να τσουγκρίσει ύστερα το αυγό του με το διπλανό του, όποιος κι αν ήταν.

Πόση χαρά θυμούμαι ένιωσα μια χρονιά, όταν έσπασα όλα τα αυγά των φίλων μου και διπλανών, χωρίς να ξέρω, ότι η γιαγιά μου, μου 'χε προετοιμάσει ένα ξύλινο βαμμένο αυγό, πανομοιότυπο μ' όλα τα φυσικά, που ούτε εγώ το γνώριζα.

Το "Χριστός Ανέστη" και το Ευαγγέλιο τα λέγαμε στην τελετή έξω από την εκκλησία και δίπλα στο καμπαναριό. Και μόλις ο παπάς το έψελνε, θυμούμαι τον αστυνόμο, που έριχνε τρεις πιστολιές στον αέρα, για το χαρμόσυνο γεγονός.

"Πάσχα το τερπνόν" έψαλε ο ιερέας με δυνατή φωνή κι οι ψάλτες επαναλάμβαναν όλα τα τροπάρια των αίωνων. Κι η δική μου ψυχική επαναλάμβανε σιωπηρά κατά την εφηβεία μου: "Πάσχα το τερπνόν εν Ζαγορίω", ζώντας τόσο έντονα τα πασχαλινά αυτά γεγονότα και έθιμα.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ.2

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΜΝΗΜΕΣ

Μπάνιο...
στ' Μαυρογιάνν' το Λάκκο

Αρχές Μαρτίου του 1945 κι η μικρή παρέα μας ξεκίνησε κατά τις δέκα το πρωί, για παιχνίδι και ξεγνοιασιά γύρω απ' το Δίκορφο. Ήταν ο Λευτέρης, ο Σίκας, ο Φρίξος κι ο Μάνθος απ' τον πέ-ρα-Μαχαλά, φίλοι αχώριστοι κι αγαπημένοι συνομήλικοι. Είχαμε πάρει και τ' αθώα κατσικά-κια μας (για να μην κάθονται στο τσάρκο) και τραβήξαμε ως συνήθως, για τα Πέρα-Αλώνια. Προχωρήσαμε στη Ράχη της Σεβαστής, φτάσαμε στην κορφή της Λαίας, παίζοντας και γελώντας συνεχώς και καταλήξαμε σε καμιά ώρα, στη σκαμνιά τ' Αριστείδ', στ' Μαυρογιάνν' το Λάκκο.

Εκεί, που ήταν λίγο ίσιο μέρος... κι αν δεν παίζαμε!! Τρεξίματα, πηδήματα, πάλη και κατρακύλες, αλλαλαγμοί, ζωτάνια και φωνές. Αλλά σε λίγο, κοιτάμε δίπλα μας και ξαφνιάζομαστε. Ο Λάκκος τ' Μαυρογιάνν' είχε πολύ νερό εκείνη τη χρονιά γιατί έβρεχε συχνά και τακτικά. Και μια οβίρα δίπλα μας μας προκαλούσε... Την πλησίασαμε σε μια στιγμή, την κοιτάσαμε, αλληλοκοιτάχτηκαμε, είδαμε τα πρόσωπά μας να καθρεφτίζονται και το νερό μας ζάλισε κυριολεκτικά...

"Ελάτε τί καθόμαστε; Βουτάμε στο νερό το καθαρό" φώναξε ο Σίκας κι άρχισε να ξεντύεται.

Ο Λευτέρης άρχισε να πλιατσάρει, ο Φρίξος τον μιμήθηκε κι εγώ, χαρούμενος αλλά και δισταχτικός τους ακολουθήσα. Σε λίγο βρεθήκαμε όλοι μέσα στη μικρή οβίρα, χτυπώ-

ντας τα χέρια μας δυνατά απάνω στο νερό και φωνάζοντας χαρούμενα και ρυθμικά: "Κάνουμε μπάνιο, κάνουμε μπάνιο".

Πλιατσ-πλιουτσ ρίχναμε νερό ο ένας στον άλλο με τα χέρια μας και το παιχνίδι έπαιρνε μεγάλες διαστάσεις αν και το κρύο νερό, μας σήκωνε τις τρίχες των χεριών μας. Η ικανοποίηση όμως ήταν μεγάλη. Βρισκόμασταν σε μια κατάσταση χαράς και ευτυχίας απερίγραπτης, σε μια στιγμή μέγιστης παιδικής ξεγνοιασιάς!!

Άλλος έμπαινε κι άλλος έβγαине απ' την οβίρα. Άλλος έτρεμε (γιατί έκαμε και κρύο ακόμα) κι άλλος τον έσπρωχνε, γελώντας και φωνάζοντας. Ήταν μια εικόνα δημιουργικού, μια στιγμή που με συγκλονίζει ακόμη και με κάμει να χαιρώμαι και να γελώ. Ακούω ακόμη τις φωνές και τη βοή του παιχνιδιού και βλέπω τα τρεξίματά μας δίπλα απ' την οβίρα. Πατώ τα ρούχα τα βρεμένα μας κι αγκαλιάζομαι σφιχτά με τους αγαπημένους μου φίλους. Η ώρα όμως είχε περάσει. Έφτασε δύο το μεσημέρι κι εμείς είχαμε ξεχαστεί και απορροφηθεί απ' τη μαγεία του παιχνιδιού μας, ενώ τα κατσικάκια μας είχαν γυρίσει μόνα τους στα σπύτια. Οι μανάδες μας ανησύχησαν, αλλά και υποψιάστηκαν για τα "καλά" μας παιχνίδια...

Σε μια στιγμή ακούω από μακριά μια γνώριμη φωνή να με φωνάζει. Ήταν η μάνα μου, που μας καλούσε με αγωνία, αφού δεν ήξερε πού ακριβώς βρισκόμασταν. Σε λίγο ακού-

στηκε η μάνα του Φρίξου.

"Μάνθου,ου...Φρίξου,ου,ου..." ακούστηκε στ' Μαυρογιάνν' το Λάκκο κι αντήχησε όλη η ρεματιά.

Ομολογώ, ότι μόλις άκουσα τη μητρική φωνή, ένιωσα ένα έλεγχο και μια λαχτάρα. Και το παιχνίδι τελείωσε. Κοιτούσαμε ο ένας τον άλλον παράξενα και αθώα και μείναμε ακίνητοι και απολιθωμένοι. Γιατί ξέραμε, ότι τέτοιες ζαβολιές ήταν ακραίες και περιέργες κι είχαν και ...τιμωρίες αξιόλογες.

Όσπου να πω "ορίστε", βλέπω τις δυο μανάδες αφρισμένες να μας πλησιάζουν. Τρέχω κι εγώ και οι άλλοι τρεις, αρπάζουμε τα ρούχα μας, έτσι μισοβρεγμένα καθώς ήταν και τα φοράμε βιαστικά. Κι αυτά κολούσα πάνω μας, απ' το νερό που 'χαμε στο κορμί μας.

"Γρήγορα ντυθείτε να πάμε στο χωριό και μεσ' στο σπίτι" τα ...λέμε" είπε η Λόπη σοβαροφανώς κι η Αγλαία σα να χαμογέλασε μου φάνηκε... στα δίπλα.

Όμως ένα κρυφό χαμόγελο διέγινωσα και στης μανούλας μου το πρόσωπο, έτσι καθώς μας κοίταζε, με μητρική στοργή και χάρη...

Ίσως να μας ζήλευε, φαντάστηκα, που ζούσαμε σ' ονειρεμένο κόσμο με παιδικά βιώματα - ονειράτα και με ζωή γεμάτη χάρεις!!

Στο σπίτι φτάσαμε αμίλητοι, κοιτώντας δίπλα ο ένας τον άλλον και καταγράφαμε στην παιδική μας τη συνείδηση το ...γεγονός του "μπάνιου" ίσαμε τώρα.

Ματθαίος Λέκκος

ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Καρράς Πολύβιος	10.000 δρχ.
Παναγιώτου Αγγελική	10.000 δρχ.
Φίλη Γιούλικα	5.000 δρχ.
Σιώμος Γεώργιος	5.000 δρχ.
Μαυριπλή Ελένη	5.000 δρχ.
Μαυριπλή -Λώλη Νομική	5.000 δρχ.
Οικονόμου Γιάννης	1.000 δρχ.
Οικονόμου Πέτρος	1.000 δρχ.
Σταμπούλογλου Βάσω	1.000 δρχ.

ΔΩΡΕΑ ΣΕ ΜΝΗΜΗ

Σε μνήμη του Φίλιππα Αργύρη, ο Θανάσης Αργύρης πρόσφερε στην εφημερίδα μας 5.000 δρχ.

ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Πλαστήρα Λενιώ	10.000δρχ.
Λέκκος Αριστείδης	5.000 δρχ.
Λέκκος Β. Δημήτρης	5.000 δρχ.
Στεργιάδης Δημήτρης	5.000 δρχ.
Βακολίδης Χάρης	5.000 δρχ.
Αργύρης Σωκράτης	5.000 δρχ.
Μπαζιάρας Κων/νος	5.000 δρχ.
Δημητριάδης Νίκος	5.000 δρχ.
Γιώργος και Λένα Καρρά	3.000 δρχ.
Μακατσάνη Καλλιρόη	1.000 δρχ.
Κουντουριώτου Ευαγγελία	1.000 δρχ.

"ΔΙΚΟΡΦΙΩΤΙΚΑ ΝΕΚΟΡΦΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ"

ΠΑΣΧΑ ΤΟ ΤΕΡΠΙΝΟ ΕΝ ΖΑΓΟΡΙΩ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ.1

Σε κάμποση ώρα τελειώνοντας τη λειτουργία κι όλοι οι χωριανοί γυρίζαμε στα σπίτια μας, ρούμουντοι και ορεξάτοι. Η γειριότσα ήταν έτοιμη, τα ατμούγκριζονταν με πολλές χέρες στο τραπέζι κι η χαρούνη ατμόσφαιρα επικρατούσε σ' όλα τα σπίτια.

Το Ζαγορίσιο Πάσχα εκείνη την ημέρα, να ασκητέψει κοτών χρόνων είχε ολοκληρώσει στον Ιορδάνη τον ποταμό. Στο Δίκορφο κι όλοι οι χωριανοί ήταν παρόντες από χόρτα που τα έλεγαν ακρίδες τοίμοι για επισκέψεις, γλέντες-κορυφές χόρτων και καλούσε τους για οικογενειακή και συγγενική μετανοήσουν και να ετοιμασθούν να δεχτούν τη νέα αληθινή θρησκεία. "Μετανοείτε. Ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών" βροντοφωνούσε καθη-

δικά και εφηβικά μου αυτά λόγια στους Ιουδαίους. Πολλοί ακούοντας ματα στις παλιές εκεινές λόγια τα θερμά του Ιωάννη, μετανοού-ρες! Και πόσο στενοχωριόμουν ελκρινά κι αμέσως τότε αυτός τους που όλα αυτά αποτελούν μέσα στον Ιορδάνη, για να καθαρι-ον μια μακρινή και, δυστυχώς από τις αμαρτίες τους. Έτσι ο Ιωάν-ανεπανάληπτη ανάμνηση!!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

♦ Το δεύτερο γιο του Ιωάννη, ο εκδότης της εφημερίδας μας, Δημήτρης Παγιαννόπουλος.

♦ Στον Πειραιά πέθανε ο Φίλιππος Αργύρης. Στά-από Σένα και Συ, ο αναμάρτητος, ο τέ-συγγενείς του εκφράζον-ερχεσαι να βαπτισθείς από μένα". Κι-απαιτη του Θεανθρώπου σε λίγο ολο-

♦ Στην Αθήνα πέθανε η Αφροδίτη Βόλγα. Τα σ-λυπητήριά μας στους γ-γενείς.

♦ Στην Αθήνα πέθανε η Ρίνα Λεβεντοπούλου γένος Καρά. Στους συ-νεείς της τα συλλυπητή-μας.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΟΙ ΑΛΒΑΝΟΙ

Οι λαθρομετανάστες Αλβανοί ξαναχτύπησαν το χωριό μας. Την εισβολή τους στο σπίτι της Κοντογιάννη, ήρθε η σειρά των σπιτιών του Τάκη Ρούντου του Μάνθου Σακελλαρίου. Ράχη, ως την Τσοούκα και τα λάφρωσε από μερικά πρό-τα το πρώτο σπίτι. Το δευ-γλίτωσε τη λεηλασία γιατί είχαν μαζέψει αρκετά πρό-τα για να πάρουν, ακούστη-και φοβισμένοι έφυγαν, π-τώντας τα στο χαγιάτι του-τιού. Να δούμε πού θα φ-αυτή η κατάσταση πλέον.

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΗ ΤΟΥ ΔΙΚΟΡΦΟΥ ΑΪ-ΓΙΑΝΝΗ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΣΤΗ

Ο Ιωάννης ο Πρόδρομος και βαπτιστής, ήταν γιος του ιερέα Ζαχαρία και της Ελισάβετ. Όταν μεγάλωσε φόρεσε ένα χιτώνα, πήρε ένα ραβδί στο χέρι και πήγε να δειχτούν τη νέα αληθινή θρησκεία. "Μετανοείτε. Ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών" βροντοφωνούσε καθη-

δικά και εφηβικά μου αυτά λόγια στους Ιουδαίους. Πολλοί ακούοντας ματα στις παλιές εκεινές λόγια τα θερμά του Ιωάννη, μετανοού-ρες! Και πόσο στενοχωριόμουν ελκρινά κι αμέσως τότε αυτός τους που όλα αυτά αποτελούν μέσα στον Ιορδάνη, για να καθαρι-ον μια μακρινή και, δυστυχώς από τις αμαρτίες τους. Έτσι ο Ιωάν-ανεπανάληπτη ανάμνηση!!

Ο Ιωάννης ο Πρόδρομος, που ονομάστηκε έτσι, πήγε να δειχτούν τη νέα αληθινή θρησκεία. "Μετανοείτε. Ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών" βροντοφωνούσε καθηδικά και εφηβικά μου αυτά λόγια στους Ιουδαίους. Πολλοί ακούοντας ματα στις παλιές εκεινές λόγια τα θερμά του Ιωάννη, μετανοού-ρες! Και πόσο στενοχωριόμουν ελκρινά κι αμέσως τότε αυτός τους που όλα αυτά αποτελούν μέσα στον Ιορδάνη, για να καθαρι-ον μια μακρινή και, δυστυχώς από τις αμαρτίες τους. Έτσι ο Ιωάν-ανεπανάληπτη ανάμνηση!!

ΑΝΑΠΑΛΑΙΩΣΗ ΚΑΜΠΑΝΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΗ ΤΟΥ ΔΙΚΟΡΦΟΥ

Οι παλιοί Δικορφιώτες θα θυμούνται το υπέροχο εκείνο και καλλιτεχνικό κμπαναριό στην κορυφή του Ιωάννη μας.

Από το 1860 περίπου που ο Ιωάννης ο Πρόδρομος, που ονομάστηκε έτσι, πήγε να δειχτούν τη νέα αληθινή θρησκεία. "Μετανοείτε. Ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών" βροντοφωνούσε καθηδικά και εφηβικά μου αυτά λόγια στους Ιουδαίους. Πολλοί ακούοντας ματα στις παλιές εκεινές λόγια τα θερμά του Ιωάννη, μετανοού-ρες! Και πόσο στενοχωριόμουν ελκρινά κι αμέσως τότε αυτός τους που όλα αυτά αποτελούν μέσα στον Ιορδάνη, για να καθαρι-ον μια μακρινή και, δυστυχώς από τις αμαρτίες τους. Έτσι ο Ιωάν-ανεπανάληπτη ανάμνηση!!

Είναι πλέον καιρός νομίζω, να γίνει μια προσπάθεια αναδημιουργίας, ανακαίνισης και αναπαλαίωσης αυτού του καμπα-

κληρώθηκε. Τον ίδιο καιρό βασίλευε στη Γαλιλαία ο σκληρός βασιλιάς Ηρώδης, που είχε πάρει γυναίκα του την Ηρωδιάδα, άλλοτε γυναίκα του αδελφού του. Κι ο Ιωάννης, με θάρρος και τόλμη περισσή κατηγορούσε τον Ηρώδη για τις ανήθικες πράξεις του. Κι ο βασιλιάς τον έριξε στη φυλακή, για να τον τιμωρήσει.

Ένα βράδυ, που ο Ηρώδης γιόρταζε πανηγυρικά τα γενέθλιά του, η Σαλώμη, η κόρη της γυναίκας του, χόρεψε για χατίρι του. Κι όταν τέλειωσε το χορό της ζήτησε για ανταμοιβή και πληρωμή της απ' αυτόν, να της χαρίσει το κεφάλι του Ιωάννη, μέσα σε ένα χρυσό δίσκο. Κι ο σκληρός και βίαιος Ηρώδης έδωσε αμέσως εντολή και αποκεφάλισαν τον Ιωάννη.

Τη μνήμη του προστάτη του Δίκορφου, Ιωάννη του Προδρόμου και Βαπτιστή, γιορτάζουμε στις 29 Αυγούστου και την Τρίτη εύρεση της τιμίας κεφαλής του τη γιορτάζουμε στις 25 Μαΐου. Κι όλοι οι Δικορφιώτες, μ' ένα στόμα ας επαναλάβουμε τα σπουδαία λόγια του μνημού, απ' τα στιχηρά του εσπερινού που λένε:

"Ηχος β'." "Ότε, εκ του ξύλου σε νεκρόν.

Δεύτε την τιμάν Κεφαλήν, την απο-τημθείσαν τω ξίφει, του Βαπτιστού οι πιστοί, σήμερον τιμήσωμεν εν τη ευρέ-σει αυτής, υπαντώντες εν άσμασι, τι-μώντες εκ πόθου, χάριτας προχέου-σαν, των ιαμάτων ημίν' ήν περ, ο ληρώ-δης Ηρώδης, πάλα προαπέτεμεν οί-στρω, τη Ηρωδιάδι συμπλεκόμενος".

Αι-Γιάννη μας, δώσε μας δύναμη κι αντοχή, χαρά και υγεία, βοήθεια και συμπαράσταση στις δύσκολες ώρες και στιγμές μας. Σε κάθε δυσκολίας μας στο Δίκορφο και κάθε αναποδιά μας, σ' εσένα απευθυνόμαστε ικετευτικά και σ' έχουμε συμπαράσταση σίγουρο πάνω απ' το κεφάλι μας και βοηθό παντοτινό μας και αιώνιο.

Ματθαίος Λέκκος

ναριού, κατ' απόλυτη αντιγρά-φή του παλαιού, ώστε εκείνο που μας λείπει να το ξαναδού-με και να το ξανααπολαύσουμε, κι εκείνο που καμαρώναμε κά-ποτε, να το ξαναχαρούμε και να το αφήσουμε στους απαγόνους μας. Και δεν είναι δύσκολο, πι-στεύω αυτός ο στόχος μας να πραγματοποιηθεί κι αυτή η επι-θυμία μας να υλοποιηθεί, αφού όλοι οι Δικορφιώτες σεβόμαστε και αγαπούμε, πιστεύουμε και εκτιμούμε τον συμπαράστατη αυτό Άγιό μας, που μας έσωσε από τους Γερμανούς, τους Ιτα-λούς κι όλες τις δύσκολες ώ-ρες και στιγμές απ' το σαράντα έως το πενήντα και πού ακούει και εισακούει τις προσωπικές και οικογενειακές μας εκκλή-σεις και παρακλήσεις, δέσεις και προσευχές. Είναι ο προστά-της άγιός μας κι ο πολυύχος μας θα λέγαμε.

Το καλοκαίρι έρχεται και κατά τη Γενική μας Συνέλευση μπο-ρούμε να κάνουμε όλοι οι Δι-κορφιώτες ένα έργο, με σκο-πό και στόχο την πανομοιότυπη αναπαλαίωση αυτού του ιστορι-κού μας καμπαναριού. Δυο τρεις υπεύθυνοι και ενθουσιώ-δεις χωριανοί, μπορούν να ανα-λάβουν αυτό το θείο έργο, που με την οικονομική συμμετοχή και συμπαράσταση του καθε-νός μας θα υλοποιηθεί σύντομα και εύκολα και ο Αι-Γιάννης μας θα μας χαίρεται και θα μας ευ-λογεί.

Ελπίζω κα πιστεύω ότι η πρό-τασή μου αυτή και οι παραπά-νω σκέψεις μου θα τύχουν α-νταπόκρισης και σοβαρής και υπεύθυνης αντιμετώπισης από όλους μας, ώστε σε λίγο χρόνο το όνειρό μας αυτό κι ο στόχος μας να 'ναι πραγματοποιημένα και το τοπίο του Αι-Γιάννη μας να μείνει απείραχτο κι ανέγγι-χτο, όπως και πρώτα.

Ματθαίος, ο Ελάχιστος

Είναι πλέον καιρός νομίζω, να γίνει μια προσπάθεια αναδημιουργίας, ανακαίνισης και αναπαλαίωσης αυτού του καμπα-

ΥΜΝΟΙ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΚΑΙ ΑΙΝΩΝ ΤΟΥ ΑΙ-ΓΙΑΝΝΗ ΜΑΣ

Η

εκκλησιαστική μας Υμνολογία είναι πλούσια και σπουδαία αλλά και ειδικά για τον Ιωάννη τον Πρόδρομο κατέστη πλουσιότερη, σπουδαιότερη και λογοτεχνικότερη λόγω της τρομα-

κτικής, βίαιης και απάνθρωπης αποκεφάλισής του από τον Ηρώδη. Οι ιεροί υμνωδοί μας είδαν πολύ ανθρώπινα, αλλά και συναισθηματικά το οικτρό και φοβερό τέλος του Αι-Γιάννη μας κι έβαλαν όλη τη δύναμή τους, ώστε να 'ναι συγκινητικοί και συγκλονιστικοί, θρηνούντες κυρίως γοερώς το τέλος του Προδρόμου του Μεσσία και τονίζοντας το απάνθρωπο της συμπεριφοράς του σκληρού και απαίσιου Ηρώδη.

Θεώρησα λοιπόν σκόπιμο και καλό για μας τους Δικορφιώτες, που παρακολουθούμε ομαδικά και ευλαβικά τον Εσπερινό, αλλά και τους Αίνους της γιορτής του προστάτη του Δικόρφου (γιατί ο παπα-Σταύρος κι ο Μπουλτζάτης μας έμαθαν τους πιο πολλούς να ψάλλουμε και να συμμετέχουμε στις ιερές ακολουθίες του Αι-Γιάννη...) να παρουσιάσω σήμερα περιληπτικά και λακωνικά, απλά και ανθρώπινα τους σπουδαιότερους από αυτούς τους ύμνους, που 'ναι αφιερωμένοι στην Τρίτη Εύρεση της Κεφαλής του Προδρόμου, γιατί έχουν πολύ λογοτεχνικό περιεχόμενο και συγκινούν τον κάθε Δικορφιώτη, που βρίσκεται μέσα στον υπέροχο ναό και στην όμορφη φύση του Αι-Γιάννη, κάθε χρόνο στις 25 Μαΐου. Δεν τους ερμηνεύω, γιατί αυτό θάταν για μένα μια επώδυνη και επικίνδυνη ίσως πράξη που θα αφαιρούσε στοιχεία πολλά απ' το κάλλος τους και το υψηλό περιεχόμενό τους.

Κ

ι αρχίζω απ' τον Εσπερινό που 'χει πολύ ζωντανά κείμενα που μας περιγράφουν τα μαρτύρια, τις απάνθρωπες πράξεις του Ηρώδη το τέλος του Προδρόμου του Μεσσία, αλλά και το φωτεινό και υπέροχο παράδειγμα του Ιωάννη για τη ζωή μας.

Γράφει λοιπόν ο Υμνωδός:

Ύχος πλ. δ'. "Ω του παραδόξου θαύματος.

Μάκαρ Ιωάννη Πρόδρομε, υπέρ ηλίου αυγας, ανατείλασα ήστραψεν, εκ της γης η Κάρα σου, και πιστούς κατελάμπρυνεν· ην ώσπερ θείον, θησαυρόν έχοντες, πλουσίαν χάριν απαρυόμεθα, αγιαζόμενοι, και ψυχάς και σώματα, και λογισμούς και πανηγυρίζοντες, σε μακαρίζομεν".

Κι ακολουθεί ένα άλλο ωραίο κείμενο, που μας μιλάει για την τρίτη φανέρωση της τιμίας κεφαλής του Ιωάννη, όπου χαίρονται οι τάξεις των Αγγέλων για την εύρεσή της, όπως κι οι Μάρτυρες κι οι Απόστολοι.

Ιδού λοιπόν τι λέει:

"Τρίτην τελούμεν φανέρωσιν, σου της σεπτής Κεφαλής, ην Τριάς εστεφάνωσεν, εκτμηθείσαν ένδοξε, δια ζήλον τον ένθεον· και τη ευρέσει ταύτης αγάλλονται, Αγγέλων τάξεις, Μαρτύρων σύλλογος, θείοι Απόστολοι και Προφήται άπαντες· μεθ' ημών, πάντοτε μνημόνευε, Κυρίου Πρόδρομε".

Και πάμε τώρα στο πολύ γνωστό σ' όλους τους Δικορφιώτες Απολυτίκιο του Αι-Γιάννη μας, που μας λέει, ότι είναι θείος θησαυρός η κεφαλή του Προδρόμου που 'ταν κρυμμένος στη γη και τον αποκάλυψε σ' εμάς ο Ιησούς:

"Ως θείον θησαύρισμα, εγκεκρυμμένον τη γη, Χριστός απεκάλυψε, την Κεφαλήν σου ημίν Προφήτα και Πρόδρομε· πάντες ουν συνελθόντες, εν ταύτης ευρέσει, άσμασι θεηγόροις, τον Σωτήρα υμνούμεν, τον σώζοντα ημάς εκ φθοράς, ταις ικεσίαις σου".

Κ

ι ας δούμε τους Αίνους δηλαδή εκείνους που λέγονται σήμα μετά τον Όρθρο προ της ενάρξεως της θείας λειτουργίας τη

μέρα της 25ης Μαΐου.

Ο πρώτος ύμνος των Αίνων χαίρει την ιερή κεφαλή του Προδρόμου κόπηκε απ' το ξίφος του Ηρώδη, δὴ διέκοψε το αίσχος της ασελγίας του με την Ηρωδιάδα.

Τονίζει λοιπόν ο υμνωδός:

Ύχος πλ. α'. "Χαίροις ασκητικών.

Χαίροις η ιερά Κεφαλή, και φωτοφόρος, και Αγγέλοις αιδέσιμος, η ξίφει τμηθείσα πάλοι και τμητικούς ελεγμοίς, ασελγείας αίσχος διακόψασα· πηγή η τοις θαύμασι, τους πιστούς καταρδεύουσα· η του Σωτήρος, την σωτήριον έλευσιν, καταγγείλασα και την πτήσιν του Πνεύματος, πάλοι κατανοήσασα, προς τούτον σκηνώσαντος· της παλαιάς τε και νέας, η μεσιτεύσασα χάριτος. Χριστόν εκδυσώπει, ταις ψυχαίς ημών δοθῆναι το μέγα έλεος".

Κι ακολουθεί ένα κομμάτι που μας περιγράφει τα πάθη της κεφαλής του Προδρόμου και που μας βεβαιώνει, λέγοντας "Θαυμάτων ρείθρα αναβλύζουσα".

"Σκεύει του Βαπτιστού αργυρώ, εγκεκρυμμένη Κεφαλή πεφανέρωται, λαγόνων αναδοθείσα, εκ της γης εμφανώς και θαυμάτων ρείθρα αναβλύζουσα· και γαρ εν τοις ύδασι, κεφαλήν εναπέλουσε, του υπερῶ, νυν στεγάζοντος ύδασι και ομβρίζοντος, τοις βροτοίς θείαν άφεσιν. Ταύτην ουν μακαρίσωμεν, την όντως αοίδιμον καί εν τη ταύτης ευρέσει, περιχαρώς εορτάσωμεν, Χριστόν δυσωπούσης, του δωρήσασθαι τω κόσμῳ το μέγα έλεος".

Θ

α τελειώσω μ' ένα στιχηρό απ' τον Εσπερινό που μας λέει, ότι, όπως ο χρυσός απ' τα μέταλλα φωτίζει δυνατά τα πάντα, έτσι κι η κεφαλή του Προδρόμου το ίδιο κάνει και ελέγχει τη μοιχεία και τον φόνο που 'καμε ο Ηρώδης. Φωτίζει δε με πολλή πληθύνση το νου όλων ημών των ανθρώπων και πιστών.

"Ωσπερ, εκ μετάλλου ο χρυσός, ούτως εκ της γης του Προδρόμου, η Κεφαλή δαδουχεί, σκεύει διαλάμπουσα και φθεγγομένη τρανώς, του Ηρώδου ελέγχουσα, μοιχείαν και φόνον, αίγλη δε φωτίζουσα, τας διανοίας ημών· ην περ, ασπαζόμενοι πίστει, σήμερον τιμήσωμεν ύμνοις, ως υπέρ ημών Θεώ πρεσβεύουσιν".

Ελπίζω, με τη βοήθεια του Αι-Γιάννη μας, να παρευρεθούμε (οι κατοικούντες και μένοντες στα Γιάννενα) στον Εσπερινό της ημέρας εκείνης και να απολαύσουμε (ψάλλοντες απ' τα χείλη μας) τους παραπάνω ιερούς, λογοτεχνικούς και υπέροχους, θείους ύμνους.

Ματθαίος Α

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ

Αλλάξαμε διεύθυνση. Η καινούρια μας διεύθυνση που την οποία μπορείτε να στέλνετε συνεργασίες για την εφημερίδα μας ή οτιδήποτε άλλο, είναι:

Δημήτριος Παπαγιαννόπουλος Τ.Θ. 42099
12110 Κ.Τ. ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ